

pogrešalo, ki, kadar je šole toliko časa ometal, de je odrasel, poslednjič spriden upanje staršev in sosesk z nogami taptá in za nikako rabo v žalost svoje žlahte, v sramoto soseske in domovine kmete in gospode domá in zunaj dežele nadlegje in v pomladi svoje starosti sam s sabo nedovoljen enak koprivi toliko časa zelení, de zaveržen od Boga in od ljudi vsahne. —č.

Jurčik gré na ptuje.

Jurčik, stariga nožarskiga mojstra sin, se je per svojem očetu nožarije učil. Ko so mu léta učenja dotekle, so mu oče rekli: Veš kaj Jurčik, per meni si se zdaj izučil, zdaj boš pa še mogel nekoliko po svetu iti, de boš kaj ljudi spoznal, zraven tega se pa še per drugih mojstrih kaj noviga naučil in zvedil, po katerih krajih naše blagó kaj bolj spod rók gré. — Desiravno se je Jurčiku per tih besedah milo storilo, vender ni rekel, de bi ne šel; mati so pa zoper to veliko govoriti imeli, in so rekli: Za božjo voljo, ali si neumen ali kalj, de fanta po svetu goniš, fant je še mlad, ima še komaj 22 let, kakó lahko se zna zgoditi, de ga kdo ubije, in po svetu zna priti met lutris ljudi, in na zadnje bo še véro zgubil. — Oče so pa rekli: Kaj boš to govorila, saj sem tudi jez po svetu bil, in sim še živ nazaj prišel, in tudi véro nazaj prinesel, na vsako vižo fant mora iti; nič ne maraj Jurčik, jutro pojdeš, jez te bom pa nekaj časa spremil. Drugo jutro mu navežejo culjico, Jurčik vzame od matere slovó, mati so mu še nekaj plesnjevih šmarnih petic v roko stisnili, in odrine z očeta od doma. — Ko prideta dve uri deleč do neke oštarije, mu oče rečejo: Ljubi Jurčik! dalej te ne morem spremiti, stopiva še tukaj noter, de bova en poliček vina za srečno odhodnjo spila. Ko vùn prideta, mu oče še enkrat roko podajo, rekoč: Takó, zdaj pa Jurčik z Bogam! Bog te obvari! Bogá nikar ne pozabi, in daj od sebe kaj vediti. Jurčik pa s solzami v očéh odgovori: Očika, že práv! je že práv! In oče se obernejo proti domu, in Jurčik od doma. — Zvečer, ko so se oče in mati spat vlegli, so jeli mati jokati in očetu očitati: Takó vender nisi pred jenjal, de si fanta po svetu pognal, — zdaj je pa šel — steber naše hiše, naše upanje in veselje, podpora in palica naših starih dni! — Tudi očetu se je po fantu milo storilo, in so tudi jeli jokati. — Jurčik se je pa za pečjó oglašil: Oče in pa mati nikar ne jokajte, saj sim tukaj: Za božjo voljo, oba s straham in veseljem z enim glasam zavpijeta, povej nama Jurčik, ali si ti, ali je tvoj duh? — Práv jez sim, odgovori Jurčik, skoči iz za peči, rekoč: Poglejte me, de sim ravno tisti Jurčik, ki sim šel danes zjutrej po svetu (v Fremd). Hitro oče in mati vstaneta, luč vkrešeta, in oba v njega silita, de bi jima povedal; kakó de je domú prišel, in ga nobeden vidil ni? — To je bilo lahko, odgovori Jurčik, vi oče ste šli po véliki cesti proti domu, jez pa po stranski poti, in sem peršel eno uro poprej domú kot vi: doma je bila hiša zaperta, sim pa okno odderznil, noter zlezil in za peč počenil. Vidiš mati! so na to oče djali, kakó modro je storil, ali ti nisim zmirej pravil, de je fant prebrisane glavice, in de se mu ne bo nič hudiga po svetu pergodilo; stópi hitro k sosedu po en bokal vina, de ga bomo na to veselje pili, de se še enkrat srečno vidimo. Noter do jutra so per bokalu veseli skupej sedeli, oče in mati se svojiga ljubiga sinčika, kteriga že en cel dan nista vidila, nikoli nagledati nista móгла: Jurčik pa je le vedno perpovedval, kakó velik de je svet! —

Matevž.

Povodinj na Štajarskim.

Dopis iz Radgone 2. Kimovca 1846.

Kadar vam pišem, je cela Radgonska fara pod vodó. V nedeljo na večer je gromelo, in iz oblakov vlivalo, da je bila strahota. Čez noč je že Mura iz korita stopila, in do včeraj neprenehama rastla. Pošte niso dnes in včerej šle, in teško še dnes gredó, kér voda le po malim odteka. Okoli mesta se le eno veliko morje vidi, po njivah pol ure deleč od Mure voda takó visoko stoji, da je ni ajde viditi. Kaj pa bode z krompirom? Kaj je pri takšni nesreči boljše, ga iz zemlje vzeti, ali ne. *) — Tudi v goricah je velika škoda, mnogo grojzdja je premočeniga dež na zemljo zmetal, še več ga je spokalo in gnjiti začne. Takó se je vse nase veselje v nekterih urah v žalost obrnilo, in tudi nas je božja šiba močno vdarila.

A. Kreft.

Urno, kaj je noviga?

(Zrele fige v Ljubljani) smo v c. k. botaniškem verti 3. dan tekočiga mesca jedli, ki so ondi pod milim nebam letas že drugo pot dozorile; perve so bile, kakor so nas gosp. Fleišman zagotovili, že v drugi polovici Maliga serpana obrane. Če bomo pa še kaj časa toplo vreme imeli, jih znamo še od tretjiga pridelka za pokušnjo dobiti; nastavljeniga imajo lepiga sadú toliko, de ga je lepó viditi.

Celi čas, kar v Ljubljani botaniški vert stoji, je figovo drevó letas drugič zreli sad doneslo, perviga je rajnki vodja latinskih šol, častitljivi F. Hladnik v jeseni 1834. leta jedel, kteri se je vesel čez ta prikazek neizrečeno čudil. Kaj čmo pa mi od letašnjiga leta reči? — Druziga mende ne, kakor tó, de bomo teško taciga leta še dočakali, de bi se pod milim nebam od dorašenih in po trikrat na leto zrelih fig v Ljubljanski okolici kaj slišalo! —

Oroslov.

Besedna vganjka.

Navadno če me bereš, ptici tako reči směš;
Nazaj če me izrečeš, številko ti sedaj pověš.

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

Okrog — Gorkó.

Današnjimu listu je perdjana 19. doklada.

*) Boljši je krompir v zemlji pustiti, kakor izkopati ga; zató, kér mu bo zemlja mokroto popila in bolezen odvernila, sicer bi se utegnil na kupi vneti in od kraja gnjiti.

Vredništvo.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	5. Kimovca.		31. Velkiga serpana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	2	4	2	—
1 » » banaške...	2	17	2	25
1 » Turšice.....	1	15	1	14
1 » Sorsice.....	—	—	—	—
1 » Rězi.....	1	24	1	27
1 » Ječmena.....	1	5	1	15
1 » Prosa.....	1	5	1	—
1 » Ajde.....	1	7	1	18
1 » Ovsá.....	—	47	—	41